

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zast. JUDr. Janem Vydrou, advokátem, se sídlem Hošťálkova 392/1b, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2013, č. j. 11 A 97/2012 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Janu Vydrovi, advokátovi, se sídlem Hošťálkova 392/1b, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 5. 2012, č. j. MV-23287-12/SO-2011, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 12. 2010, č. j. CPPH-109153/CI-2010-60, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 7. 2010, č. j. CPPH-026557/CI-2010-60, které nabylo právní moci dne 18. 8. 2010, bylo zrušeno povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě na území České republiky, a tudíž její žádost o prodloužení doby platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu se stala z důvodu absence zákonného podkladu zjevně bezpředmětnou.

[2] Žalobkyně v podané žalobě poukázala na § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a skutečnost, že dne 16. 3. 2010 byl správnímu orgánu I. stupně doručen trestní příkaz Okresního soudu v Kladně ze dne 27. 11. 2009, č. j. 1 T 136/2009 – 87, kterým byla žalobkyně za trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 trestního zákona odsouzena podle § 223 téhož zákona za použití § 314e odst. 2 trestního řádu k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zkušební dobou v délce 1 roku, přičemž dále byl žalobkyni uložen trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 1 roku. Správní orgán prvního stupně proto zahájil řízení o zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území České republiky, v průběhu kterého jí byl ustanoven opatrovník. Žalobkyně namítala, že se nemohla k zahájenému řízení vyjádřit, ani převzít rozhodnutí ve věci, neboť se v době řízení nacházela na Ukrajině, kde má 4 děti, které závisí na její výživě a výchově. V této souvislosti žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že byl porušen § 20 a násl. správního řádu o doručování písemností a správní orgán prvního stupně pochybil, když žalobkyni podle § 36 odst. 3 správního řádu neseznámil s podklady před vydáním rozhodnutím. Těmito námitkami se však žalovaný vůbec nezabýval, stejně jako s poukazem na rozpor jeho rozhodnutí se závěry učiněnými Ústavním soudem v nálezu ze dne 2. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 27/2000. Rozhodnutí ze dne 28. 7. 2010 o zrušení platnosti jejího dlouhodobého pobytu nebylo žalobkyni nikdy doručeno, stejně jako ji nebylo doručeno oznámení o zahájení tohoto správního řízení včetně výzvy k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Správním orgánům obou stupňů byl znám zaměstnavatel žalobkyně i adresa jejího trvalého pobytu, přesto byl žalobkyni ustanoven opatrovník – Arcidiecézní charita, který však pro ni nic neučinil. Ustanovení opatrovníka označila žalobkyně za výslovně účelové, neboť jí žádný opatrovník být ustanovován nemusel. Doručení písemností mohlo totiž v souladu s § 20 a násl. správního řádu nastat vyvěšením na úřední desce. Ustanovený opatrovník žalobkyni o ničem neinformoval a nepokusil se o kontaktování žalobkyně, ačkoliv se nacházela na doručovací adrese a nebyla osobou neznámou.

[3] Žalobkyně dále namítala, že pokud správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyně nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, měl zrušit povolení k pobytu žalobkyně podle § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu tak bylo podle názoru žalobkyně vydáno v rozporu se zákonem. K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nebyl podle žalobkyně právní důvod, neboť žalobkyni nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jejímu dlouhodobému pobytu, které tak nemohlo ani nabýt právní moci. Z uvedeného žalobkyně dovodila, že se nachází na území České republiky v souladu s platnými právními předpisy. Žalobkyně navrhla, aby městský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil. Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku žaloby.

[4] Usnesením ze dne 23. 7. 2012, č. j. 11 A 97/2012 – 29 Městský soud v Praze zamítl návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 10. 2013, č. j. 11 A 97/2012 – 47, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud v první řadě poukázal na předmět řízení, kterým je soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zdůraznil, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně není předmětem tohoto řízení před soudem, o zrušení platnosti povolení bylo již pravomocně rozhodnuto a v případě, že žalobkyně platným povolením k dlouhodobému pobytu nedisponuje, nelze jí ani z logiky věci takový pobyt na základě podané žádosti prodloužit.

pokračování

[6] Městský soud dále shledal, že žalobní námitky uplatněné žalobkyní směřují převážně proti způsobu vedení správního řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu a proti rozhodnutí vydanému v tomto řízení. Toto řízení ani rozhodnutí však není předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Městský soud nicméně zmínil, že z obsahu spisu je zřejmé, že žalobkyni nebylo možno v rámci správního řízení doručit písemnosti na jí uvedenou adresu pobytu v České republice, neboť žalobkyně se na této adrese v rozhodné době nezdržovala a nesdělila správnímu orgánu místo svého skutečného pobytu. Správní orgán tak postupoval zcela v souladu se zákonem, ustanovil-li žalobkyni z uvedených důvodů opatrovníka, jemuž bylo rozhodnutí řádně doručeno a je tak závazné jak pro jiné účastníky řízení, tak pro další subjekty.

[7] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný se dostatečně podrobně a úplně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobkyně následně zopakovala i v podané žalobě. Konstatoval, že žalovaný se zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k těm žalobou namítaným skutečnostem, které se bezprostředně dotýkají rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tyto úvahy žalovaného soud neshledal rozpornými se zásadami správního uvážení. K argumentaci žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí tak již podle městského soudu není třeba cokoli dodávat. Městský soud uzavřel, že námitkami, které svým obsahem míří do rozhodnutí, jímž byla žalobkyni zrušena platnost uvedeného povolení, se žalovaný ani správní soud v nyní projednávané věci již zabývat nemohli.

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnila prostřednictvím JUDr. Jana Vydry, advokáta, který ji byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 4 As 164/2013 – 8. Namítala, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu. Uvedla, že správní orgány obou stupňů i městský soud shodně tvrdí, že se nenacházela na adrese, kde měla přebírat korespondenci. Městský soud tak přehlíží stěžovatelkou opakovaně namítanou skutečnost, že se nemohla k zahájenému řízení ve věci zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu vyjádřit ani převzít rozhodnutí ve věci, neboť se prokazatelně nacházela v době řízení na Ukrajině, kde pečovala o své rodinné příslušníky. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu stěžovatelky jí nebylo nikdy doručeno, stejně jako oznámení o zahájení tohoto správního řízení a výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Policie České republiky přitom znala jejího zaměstnavatele i adresu jejího trvalého pobytu. Podle stěžovatelky tak byl porušen § 20 a násl. správního řádu o doručování písemností.

[9] Stěžovatelka dále městskému soudu vytknula, že se nezabýval ani poukazem na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 27/2000. Stejně jako v žalobě uvedla, že ji opatrovník vůbec neměl být ustanoven. Opatrovník pro stěžovatelku nic neučinil a jeho ustanovení stěžovatelka označila za účelové. Opatrovník se nepokusil stěžovatelku kontaktovat, přestože se nacházela na doručovací adrese. K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nebyl podle stěžovatelky právní důvod, neboť jí nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, které tak nemohlo ani nabýt právní moci. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, k jejímuž podání byla plně oprávněna a měla právo na to, aby mohla uvést všechny relevantní okolnosti, seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, žádat případně doplnění a aby o její žádosti bylo věcně rozhodnuto. Za zjevně nedůvodnou žádost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je podle stěžovatelky možno považovat pouze takovou žádost, u níž je na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků

dalšího dokazování nebo zjišťování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55). Skutečnost, z níž správní orgán prvního stupně dovodil splnění podmínek pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu byla zjištěna teprve v průběhu řízení a aplikace tohoto ustanovení tak podle stěžovatelky nepřicházela v úvahu. K této nezákonnosti měl žalovaný přihlédnout z úřední povinnosti, což však neučinil. Městský soud pak měl podle stěžovatelky z výše uvedených důvodů povinnost postupovat podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které však nedostal, a jeho rozsudek tak je nezákonný.

[10] Stěžovatelka rovněž namítala, že žalovaný se nezabýval argumentací, v níž poukázala na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo nabýt právní moci a pouze ve shodě se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 8. 2010. Městský soud ohledně této argumentace stěžovatelky dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti k dlouhodobému pobytu stěžovatelky je pravomocné a vykonatelné, to vše na základě hodnocení skutkových okolností, které správní orgány obou stupňů vůbec nebraly v úvahu. Městský soud tak podle stěžovatelky postupoval v rozporu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., když učinil vlastní skutková zjištění, která před ním neprovedly správní orgány a současně pochybil, když nepřihlédl k této vadě správního řízení. Rozhodnutí žalovaného navíc zasahuje podstatným způsobem do života stěžovatelky, čímž se však žalovaný nezabýval.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Stěžovatelka kasační stížnost podala výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž z obsahu kasační stížnosti je dále zřejmé, že se dovolává též důvodu uvedeného v písm. d) téhož ustanovení, neboť namítá, že městský soud učinil vlastní skutková zjištění, která před ním neprovedly správní orgány.

[15] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[16] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

pokračování

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že námitky stěžovatelky směřují převážně proti způsobu vedení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k jejímu dlouhodobému pobytu, které bylo ukončeno rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 7. 2010, č. j. CPPH 026557/CI-2010-60, jímž byla zrušena platnost povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že tyto námitky nejsou a nemohou být předmětem řízení v posuzované věci, v níž se jedná o soudní přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2012, č. j. MV-23287-12/SO-2011, který zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 12. 2010, č. j. CPPH-109153/CI-2010-60, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zastaveno řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Již z výše uvedeného tak je patrné, že námitky stěžovatelky týkající se věci ukončené rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010, č. j. CPPH-026557/CI-2010-60, kterým byla zrušena platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně, nemohou být relevantní a důvodné, neboť se posledně uvedené rozhodnutí je samostatně soudně přezkoumatelné a týká se odlišné věci, než která je předmětem řízení v nyní posuzované věci. Správný je tudíž také závěr městského soudu, že žalovaný správní orgán ani městský soud se těmito námitkami nemusely meritorně zabývat soudnictvím (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22, a z 16. 5. 2013, č. j. 4 As 24/2013 – 18, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[19] Nejvyšší správní soud se proto k těmto námitkám vyjádřil pouze stručně a pro úplnost. Stěžovatelka v první řadě namítala, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu o doručování a městskému soudu vytknula přehlížení skutečnosti, že se nemohla k zahájenému řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu vyjádřit ani převzít rozhodnutí ve věci, neboť se prokazatelně nacházela v době řízení na Ukrajině, kde pečovala o své rodinné příslušníky. Z obsahu správního spisu je patrné, že správní orgán prvního stupně stěžovatelce opakovaně zaslal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na adresu oznámenou stěžovatelkou. Zásilka se však vždy vrátila s poznámkou provozovatele poštovních služeb, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Závěr správních orgánů obou stupňů i městského soudu, že se stěžovatelka nenacházela na adrese, kde měla přebírat korespondenci, je tudíž zcela správný. Sama stěžovatelka ostatně výslovně uvádí, že se v průběhu řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu nenacházela na území České republiky. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatelky na skutečnost, že Policie České republiky znala adresu jejího zaměstnavatele, neboť rozhodující je evidovaná adresa, kterou je adresa nahlášená stěžovatelkou. Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud za této situace ustanovil stěžovatelce opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004, správní řád. Podle tohoto ustanovení správního řádu totiž správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Podmínky pro ustanovení opatrovníka stěžovatelky tedy byly naplněny a nelze proto přisvědčit ani námitkám stěžovatelky, že jí opatrovník vůbec nemusel být ustanoven a jeho ustanovení bylo účelové. Nedošlo tudíž ani k porušení § 20 správního řádu, jak to namítá stěžovatelka v kasační stížnosti.

[20] Námitce, v níž stěžovatelka uvedla, že se jí opatrovník nepokusil kontaktovat, přestože se nacházela na doručovací adrese, nelze přisvědčit a nemá význam se jí dále zabývat, neboť její důvodnost vylučuje další tvrzení stěžovatelky, že se v průběhu řízení nenacházela na území České republiky. Důvodná není ani námitka, že opatrovník pro stěžovatelku nic neučinil, v souvislosti s níž stěžovatelka poukázala na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 27/2000. Z obsahu správního spisu totiž Nejvyšší správní soud zjistil, že pracovnice opatrovníka JUDr. A. M. dne 29. 4. 2010, tj. před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nahlížela do správního spisu a je tudíž zřejmé, že opatrovník stěžovatelky nejen přebíral zásilky obsahující úkony a rozhodnutí správního orgánu ale ve věci prostřednictvím své vysokoškolsky právnicky vzdělané pracovnice aktivně vystupoval a pokud by to bylo nezbytné, činil by prostřednictvím této náležitě kvalifikované pracovnice další potřebné úkony ve prospěch stěžovatelky. Z obsahu správních spisů však nevyplývalo nic, co by naznačovalo, že domnělá nečinnost opatrovníka stěžovatelku poškodila.

[21] Ztotožnit se nelze ani s námitkou stěžovatelky, že jí nebylo nikdy doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 7. 2010 o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu (a nemohlo tak ani nabýt právní moci), stejně jako oznámení o zahájení tohoto správního řízení a výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Je totiž třeba vycházet z toho, že tyto písemnosti byly stěžovatelce řádně doručeny prostřednictvím řádně ustanoveného opatrovníka, jak dokládají doručky založené ve správním spisu. Závěr městského soudu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu je pravomocné a vykonatelné je tudíž zcela správný. Stěžovatelka tento závěr městského soudu zpochybnila tím, že k němu dospěl na základě hodnocení skutkových okolností, které správní orgány obou stupňů v řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vůbec nebraly v úvahu a učinil tak vlastní skutková zjištění, která před ním neprovedly správní orgány. Uvedené argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť poukaz městského soudu na skutečnost, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo stěžovatelce řádně doručeno prostřednictvím jejího opatrovníka, nepředstavuje v žádném případě postup v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., jelikož se jedná o relevantní právní argumentaci skutečnostmi obsaženými ve správním spisu, které zde byly dány již v době vydání rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci. Správní orgány obou stupňů stejně jako městský soud ostatně poukázaly na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu nabylo právní moci.

[22] Z výše uvedené tak je patrné, že důvodná není ani první z námitek stěžovatelky vůči rozhodnutí žalovaného, v níž stěžovatelka namítala, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení vyplývající z § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť jí nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[23] S poukazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55, stěžovatelka v kasační stížnosti dále dovozovala, že nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování nebo zjišťování a dospěla k závěru, že skutečnost, z níž správní orgán prvního stupně dovodil splnění podmínek pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu byla zjištěna teprve v průběhu řízení. Aplikace tohoto ustanovení správního řádu tak podle stěžovatelky nepřicházela v úvahu.

[24] Při posouzení této námítky Nejvyšší správní soud vycházel z ustálené judikatury zdejšího soudu. V rozsudku ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 As 71/2013 - 67, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*podmínky, které musejí být splněny pro zastavení správního řízení vedeného před správním orgánem, normuje ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu tak, že „(ž)ádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost*

pokračování

správní orgán neprojednává a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni“.

[25] *Klíčový je přitom výklad onoho pojmu „zjevná právní nepřijatelnost“. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že „za zjevně právně nepřijatelnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřijatelnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (srov. rozsudek 2 As 74/2007 ze dne 7. 5. 2008; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Za zjevně právně nepřijatelnou žádost ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn.“*

[26] *V rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 9/2013 – 51 Nejvyšší správní dospěl k závěru, že „zjevná právní nepřijatelnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba vytknout, že ono další dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za zapovězené dokazování či zjišťování. Naopak, zdejší soud považuje za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné vést řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřijatelnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování procesních podmínek.“*

[27] *V posuzované věci správní orgán prvního stupně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť zjistil, že již bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. Za této situace tudíž nebylo právně ani fakticky možné věcně rozhodnout o žádosti stěžovatelky o prodloužení jejího dlouhodobého pobytu, protože ten byl již před podáním žádosti o prodloužení zrušen. Nejvyšší správní soud má s přihlédnutím k výše uvedeným judikатурním závěrům za to, že správní orgán prvního stupně nepřekročil mez dovoleného ověřování přijatelnosti žádosti, když ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že jiným jeho rozhodnutím byla zrušena platnost dlouhodobého pobytu stěžovatelky. Tato okolnost mu byla již v době podání žádosti stěžovatelky známá z jeho úřední evidence a nebylo tak třeba další dokazování či zjišťování. Nedošlo ani ke stěžovatelkou tvrzenému porušení zásad zákonnosti a materiální pravdy (§ 2 odst. 1 a § 3 správního řádu) správními orgány a nebyl dán ani žádný důvod k tomu, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*

[28] *Stěžovatelka rovněž namítala, že žalovaný se nezabýval její argumentací, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 7. 2010 o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo nabýt právní moci a pouze ve shodě se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 8. 2010. Žalovaný se této námitce podrobně nevěnoval, nelze však konstatovat, že se jí nezabýval, neboť z kontextu jeho rozhodnutí je zřejmé, že této námitce nepřisvědčil, když s ohledem na obsah spisu konstatoval, že předmětné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky nabylo právní moci, což je, jak již bylo zdůvodněno výše, správný závěr.*

[29] *Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítala, že žalovaný se nezabýval tím, že jeho rozhodnutí zasahuje podstatným způsobem do jejího života. Ani tato námitka stěžovatelky není*

důvodná, neboť žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto otázkou vypořádal, když poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení je procesní povahy a není tak na místě zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu zdůrazňuje, že v posuzované věci nebylo na místě zabývat se námitkami stěžovatelky směřujícími proti řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, ale bylo třeba především přezkoumat, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení, což žalovaný učinil.

[30] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Janu Vydrovi, advokátovi, který byl stěžovatelce k její žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 4 As 164/2013 – 28, jehož náklady nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 2. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatelky odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu